

Dániel könyve – Nyolcadik rész

Egy folyamat

Jeff Pippenger

2023-12-03

Júda királyának, Jójákimnak uralkodása harmadik esztendejében eljött Jeruzsálem ellen Nebukadneccar, Babilon királya, és ostrom alá vette azt. És az Úr kezébe adta Jójákimot, Júda királyát, az Isten háza edényeinek egy részével együtt; ő pedig elvitte azokat Sineár földjére, az ő istenének házába, és az edényeket bevitte istenének kincstárházába. Dániel 1:1, 2.

Dániel és a Jelenések könyve ugyanaz a könyv, és ugyanazok a prófétai vonalak, amelyek Dániel könyvében vannak bemutatva, a Jelenések könyvében kerülnek újra elő. Jézus Krisztus kijelentése azt a végső prófétai üzenetet képviseli, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt nyer feltárást.

Azok az igazságok, amelyeket a múltban a Jelenések könyvéből helyesen értettek meg, de amelyeket a szokás és a hagyomány lepecsételt, továbbra is igazságok; ma pedig Júda törzsének Oroszlánja ismét feltöri róluk a pecsétet, és ezek az igazságok most tárják fel tökéletes beteljesedésüket.

Azok az igazságok, amelyeket a múltban Dániel könyvéből helyesen értettek meg, de amelyeket a szokás és a hagyomány lepecsételt, továbbra is igazságok, és ma ismét felnyitnak Júda törzsének Oroszlánja által, s ezek az igazságok most nyilatkoztatják ki tökéletes beteljesedésüket.

Dániel egyszerűen ama két könyv közül az első, amelyek Jézus Krisztus kinyilatkoztatását képviselik.

Jójákim egy reformmozgalomban az első üzenet felhatalmazásának jelképe. Egyúttal a szövetség jelképe is, mert a név megváltoztatása prófétailag a szövetségi kapcsolat kezdetét azonosítja. Az a szövetségi kapcsolat, amelybe Isten olyan néppel lép be, amely korábban nem volt Isten szövetségi népe, az első üzenet felhatalmazásánál kezdődik.

Akik egykor nem voltak nép, most pedig Isten népe; akik nem nyertek irgalmat, most pedig irgalmat nyertek. 1 Péter 2:10.

A névváltoztatás mint a szövetségi kapcsolatot jelképező szimbólum abban nyer megalapozást, hogy Ábrám neve Ábrahámra változott, Szárai neve Sárára, Jákób neve Izráelre, Saulé pedig Pálra. Vannak a szimbólumnak más tanúbizonyságai is, de Dániel könyvének első fejezetében Dániel nevét Baltázarra változtatják, Hananjáét Sidrákra, Misáélét Mésákra, Azarjáét pedig Abédnegóra.

Amikor az Úr szövetségi kapcsolatba lép egy néppel, egyidejűleg elhalad egy korábbi szövetségi nép mellett. Jójákim azt a szövetségi népet jelképezi, amely mellett elhalad, Dániel, Hananjá, Misáél és Azarjá pedig azt a szövetségi népet jelképezik, amelyet akkor kiválaszt. Amikor emberek szövetségi kapcsolatba lépnek, próbára tétetnek afelől, hogy megtartják-e a szövetség feltételeit. A

próbát az evés cselekedete jelképezi.

Ádám és Éva az evés cselekedetével elbuktak a próbán, és amikor Isten először lépett szövetségre egy választott néppel, a kapcsolatot azzal kezdte, hogy mannával próbára tette őket. Az ősi Izráel végül elbukott ezen a próbán, de ezzel megadta az első utalást és az első tanúbizonyságot arra a tényre, hogy a szövetségi próba nem egyetlen próba, hanem próbatételi folyamat. A tizedik próbára azt a rendelést kapták, hogy a következő negyven év során a pusztában haljanak meg. Isten ezután Józsuéval és Kálebbal lépett szövetségre, és ezzel tanúbizonyságát adta annak, hogy amikor az Úr szövetségre lép egy választott néppel, egyúttal el is halad egy korábbi szövetségi nép mellett. Az ősi Izráel végén, amely egyúttal a lelki Izráel kezdete is volt, az ősi Izráel számára az utolsó próbatételi folyamat a lelki Izráel számára az első próbatételi folyamat volt, és ez a Mennyi Kenyereként jelent meg. Ezt a manna előképezte az első szövetségi próbatételi folyamatban.

Abban a próbatételi folyamatban, amely egyszerre volt az első és az utolsó próbatételi folyamat, Jézus azonosította a mennyi Kenyér próbáját, amikor kijelentette, hogy azoknak, akik az ő szövetséges népe, enniük kell az ő testét és inniük az ő vérének. Ennél a kijelentésénél több tanítványt veszített el, mint szolgálatának bármely más időpontjában. Szolgálatának ez a vitás eseménye volt a szövetségi próbatételi folyamat szemléltetésének csúcspontja, és White testvérő részletesen kommentálja ezt az eseményt a Jézus élete című műben, ahol a fejezet címe: „A válság Galileában”. A Galilea név jelentése „zsanér” vagy „fordulópont”, és a fejezetben bemutatja, miért fordultak el tőle a tanítványok. Nem voltak hajlandók az ő bizonyágtételét, amely az ő teste evésének és az ő vére ivásának követelményéről szólt, a megfelelő prófétai módszertannal alkalmazni. Megállapította, hogy olyan szokásokhoz és hagyományokhoz ragaszkodtak a prófétai fogalmak terén, amelyeket Sátán plántált bele az ősi Izráel bibliai megértésébe. Ezek a félreértések számukra azt szolgáltatták, amit ők mentségnek gondoltak, hogy szavait szó szerint, ne pedig lelkileg alkalmazzák. Arra is rámutat, hogy amikor azok, akik Jézustól „elfordultak” (Galilea), és akiket János hatodik fejezete azonosít (János 6:66), elfordultak tőle, soha többé nem jártak vele.

Az ókori Izráel szövetségi próbatételi folyamatában, mind az első, mind az utolsó szövetség esetében azt találjuk, hogy amikor Isten szövetségi kapcsolatba lép egy kiválasztott néppel, ugyanakkor elhalad a korábbi szövetségi nép mellett. Azt is látjuk, hogy e népet nem egyetlen próbával, hanem próbatételek folyamatával vizsgálja meg. Azt is látjuk, hogy e próbatételi folyamatot valami jelképezi, amit meg kell enni. Azt is megállapítjuk, hogy ez az eledel Isten Igéjét jelképezi, és hogy a próba kétféle eledel közötti választást foglal magában. Vajon minden fáról eszünk-e, amelyről Isten azt mondta, hogy ehetünk róla, vagy arról a fáról eszünk, amelyről megtiltotta, hogy együnk? Azt is látjuk, hogy annak megválasztása, mit együnk, magában foglalja annak próbáját is, miként esszük meg a felkínált eledelt.

A lelki Izráel végén, a millerita mozgalom idején az első üzenet 1840. augusztus 11-én nyert erőt. Jójákim itt azokat a protestánsokat jelképezi, akiket akkor Babilonba hurcoltak, hogy annak leányaivá legyenek. Próbával szembesültek, amikor a Jelenések tíz angyala alászállt, és kezében egy nyitott kis könyv volt. Miként Jójákim fellázadt Nabukodonozor követelése ellen, és ezt követően fogságba vitték, úgy a protestánsok is megtagadták, hogy egyenek az angyal kezében levő eledelből, azon hagyományok és szokások alapján, amelyeket a sötét középkorból hoztak

magukkal.

1844 tavaszára a próbatételi folyamat „fordulóponthoz” érkezett Jójákim és a protestánsok számára, és miként a lelki Izráel első próbatételi folyamatában, ők is „elfordultak”, és többé nem jártak Jézussal. Abban a történelemben Dániel, Hananjáh, Misáél és Azarjáh a milleritákat jelképezik, akik úgy döntöttek, hogy megeszik a kis könyvet, amely szájukban édes volt, de gyomrukban keserűvé vált.

Ha Ádámot és Évát is beleszámítjuk, akkor négy klasszikus tanúnk van arra, hogy a próba az evés cselekedete által van szemléltetve. Több prófétikus tanúnk is van, amelyek mind az elsőnek és az utolsónak a jegyét viselik. A mannáról szóló próba tanúsága első tanú, és a Mennyei Kenyér próbája egyaránt első próba a lelki Izráel számára, ugyanakkor az utolsó tanú az ősi Izráel számára. A kis könyv próbája egyaránt az első és az utolsó. Ez a lelki Izráel vándorlásának vége mint a pusztában levő egyházé, és ez az első azok közül, akiket arra választottak ki, hogy Isten végső, felekezeti megnevezett népe legyenek. A milleriták Isten felekezeti megnevezett népének kezdetét jelentették, akiket a protestantizmus igaz szarvaként kellett azonosítani. Több tanúbizonysága van annak a próbatételi folyamatnak, amely akkor kezdődik, amikor az első üzenet erőt nyer.

A megpróbáltatás azon folyamataiban elérkezik egy „fordulópont”, amikor a tanítványok csaknem mind elfordulnak. Józsué és Káleb bizonyoságtételére egész Izráel elfordult, és vissza akart térni Egyiptomba. A galileai gyülekezetben a tanítványok többsége elfordult. Mivel Jézus az Alfa és az Ómega, a „fordulópont”, amely a megpróbáltatás folyamatának végén jelenik meg, a megpróbáltatás folyamatának kezdetén is szemléltetve van. Amikor az ősi Izráel először kapta a mannát, voltak olyanok, akik azonnal elfordultak az utasításoktól. Krisztus keresztségekor Ő elfordult, és a pusztába ment. White testvérnő igen tanulságos módon használja a fordulópont jelképét.

„Vannak olyan időszakok, amelyek fordulópontot jelentenek a nemzetek és az egyház történetében. Isten gondviselésében, amikor e különböző válságok elérkeznek, megadatik az arra az időre szóló világosság. Ha azt elfogadják, lelki előrehaladás következik; ha elutasítják, lelki hanyatlás és hajótörés követi. Az Úr az Ő Igéjében feltárta az evangélium támadó munkáját, amint az a múltban végbement, és amint a jövőben is folytatódni fog, egészen a záró küzdelemig, amikor a sátáni erők megteszik utolsó csodálatos megmozdulásukat. Ebből az Igéből megértjük, hogy már most működésben vannak azok az erők, amelyek bevezetik a jó és a rossz közötti utolsó nagy küzdelmet — a sötétség fejedelme, Sátán és az élet Fejedelme, Krisztus között. Ám az Istent szerető és féltő emberekre váró győzelem éppoly bizonyos, mint az, hogy az Ő trónja a mennyekben szilárdan áll.” Bible Echo, 1895. augusztus 26.

Amikor a manna először adatott az ősi Izráelnek, megadatott az arra a történetre vonatkozó világosság. Krisztus megkeresztelkedésekor megadatott az arra a történetre vonatkozó világosság. 1840. augusztus 11-én megadatott az arra a történetre vonatkozó világosság. E fordulópontok mindegyike egy olyan próbatételi folyamat kezdetét jelöli, amely végül egy másik fordulópontban ér véget, amikor a korábbi szövetségi nép elfordul, és többé nem jár Krisztussal.

Mivel ezek a különféle próbatételi folyamatok egyaránt a korábbi szövetségi nép és az új szövetségi nép számára végbemenő próbatételi folyamatot jelképezik, a próbatételi folyamatnak két lezárása van. A próbatételi folyamat lezárása, és ennél fogva a Millerita történelemben a protestánsok számára bekövetkező végső fordulópontra, 1844 tavasza volt. A próbatételi folyamat lezárása (1844 őszén), vagyis maguknak a milleritáknak a fordulópontra, Isten korábbi népének fordulópontra után következett be.

Krisztus történetében a megpróbáltatás folyamata azzal azonosítható, hogy kétszer tisztította meg a templomot: egyszer szolgálatának kezdetén, majd ismét szolgálatának végén.

„Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a templomot annak szentségtörő meggyalázásától. Szolgálatának utolsó cselekedetei között volt a templom második megtisztítása. Így a világ figyelmeztetésére végzendő utolsó műben is két különálló felhívás hangzik el az egyházakhoz. A második angyal üzenete ez: »Leomlott, leomlott Babilon, ama nagy város, mert paráznsága haragjának borából adott inni minden nemzetnek« (Jelenések 14:8). És a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltásában egy mennyei hang hallatszik, amely ezt mondja: »Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy az ő csapásaiból ne kapjatok. Mert bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól« (Jelenések 18:4, 5).” Selected Messages, 2. könyv, 118.

Krisztus templomának két megtisztításában megnyilvánuló megpróbáltatási folyamat a Prófétaság Lelkének írásaiban összhangban áll Malakiás könyve harmadik fejezetével.

„Amikor Jézus megtisztította a templomot a világ vevőitől és eladóitól, küldetését hirdette meg: megtisztítani a szívet a bűn szennytől — a földi vágyaktól, az önző kívánságoktól, a gonosz szokásoktól, amelyek megrontják a lelket. Malakiás 3:1–3 idézve.” Jézus élete, 161.

Isten népének megtisztítása azt a próbatételi folyamatot jelképezi, amelyet a prófécia több vonulata ismételtelen azonosít. Minden egyes utalás, Ádám-tól és Évától kezdve egészen a millerita történelemig, a száznegyvennégyezer megtisztítását ábrázolja.

„E föld történelmének utolsó napjaiban Isten szövetsége az ő parancsolatait megtartó népével megújítandó.” Review and Herald, 1914. február 26.

A száznegyvennégyezer megtisztítási folyamata az első utalás Dániel könyvében, amely az első ama két könyv közül, amelyek együtt Jézus Krisztus kijelentését ábrázolják, s amely közvetlenül az emberi kegyelemidő lezárulása előtt felnyitják. A száznegyvennégyezer megtisztítási folyamata egyúttal a megpecsételési folyamatoként is van ábrázolva. Amikor a száznegyvennégyezer megtisztításának, megpecsételésének első üzenete 2001. szeptember 11-én megkezdődött, fordulópontra jelentett az egyház és a világ számára. A Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében ekkor megérkezett az angyal, aki dicsőségével beragyogja a földet. Jelenések 18-ban azonban az angyal nincs úgy ábrázolva, mint akinek bármi ennivaló volna a kezében — pedig ott van. A kis könyv ott van. Ezt könnyen felismerhetik azok, akik úgy döntenek, hogy magukhoz veszik azt a módszertant, amelyet Ésaiás próféta így jelképez: „szabályra szabályt”.

A „sort sorra rakva” kifejezés alatt azt értjük, hogy amikor Krisztus 2001. szeptember 11-én alászállt, nála volt egy „kis könyv” is, amelyet „mannaként”, a „menny kenyérének” és a „kis könyvnek” ábrázoltak. Ám 2001. szeptember 11-én az egykori választott nép, amelyet Jójákim jelképezett, úgy döntött, hogy ragaszkodik az adventizmus szokásaihoz és hagyományaihoz, és ekkor megkezdte menetelését Babilon fogságába, amely a vasárnapi törvénytől fog teljessé válni.

„Most hát az a kijelentés terjed, hogy azt mondtam: New Yorkot el fogja söpörni egy árhullám? Ezt én soha nem mondtam. Azt mondtam, miközben láttam, amint ott emelkednek a hatalmas épületek, emelet emeletre: »Mily rettenetes jelenetek fognak bekövetkezni, amikor az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor teljesednek be a Jelenések 18:1–3 szavai.« A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének egésze figyelmeztetés arra nézve, ami a földre jön. De nincs külön világosságom arra vonatkozóan, hogy mi következik New Yorkra, csupán azt tudom, hogy egy napon az ottani nagy épületek ledőlnek Isten hatalmának forgatása és felforgatása által. A nekem adott világosságból tudom, hogy pusztulás van a világban. Egy szó az Úrtól, az Ő hatalmas erejének egyetlen érintése, és ezek a roppant építmények összeomlanak. Olyan jelenetek fognak bekövetkezni, amelyek félelmességét el sem tudjuk képzelni.” Review and Herald, 1906. július 5.

Amikor „New York” „nagy épületei” „Isten hatalmának megfordító és felforgató ereje által” ledőltek 2001. szeptember 11-én, a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyalának világossága betöltötte az egész földet, mert fordulóponthoz érkezett a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő földi fenevad történelme.

„Vannak időszakok, amelyek fordulópontot jelentenek a nemzetek és az egyház történetében. Isten gondviselésében, amikor ezek a különböző válságok bekövetkeznek, megadatik az arra az időre szóló világosság. Ha elfogadják, lelki előrehaladás következik; ha elutasítják, lelki hanyatlás és hajótörés követi.” Bible Echo, 1895. augusztus 26.

Amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyalának világossága 2001. szeptember 11-én megérkezett, azok, akik befogadták a világosságot, lelkileg előrehaladtak, azok pedig, akik elutasították a világosságot, lelkileg hanyatlásnak indultak, és lázadó útjukon továbbhaladva eljutottak a vasárnapi törvény végső fordulópontjáig, ahol mint a harmadik angyal követői, hitvallásukban örökre hajótörést szenvednek. Azok Galileában, akik elfordultak és többé nem jártak Krisztussal a János 6:66 szerint, attól a világosságtól fordultak el, amely először az Ő keresztségekor érkezett meg, ahol e próbatételes történet első üzenete felhatalmazást nyert. Dániel első fejezetében az imádók két osztálya szemléltetettik abban a történetben, amikor az első üzenet felhatalmazást nyer. Jójákim azokat jelképezi, akik hit dolgában hajótörést szenvednek, Dániel, Hananjáh, Misáél és Azarjáh pedig a hűségeseket képviselik.

Jójákimnak, Júda királyának uralkodása harmadik esztendejében eljött Nebukadneccar, Babilon királya Jeruzsálem ellen, és ostrom alá vette azt. És az Úr kezébe adta Jójákimot, Júda királyát, valamint az Isten háza edényeinek egy részét; ő pedig ezeket Sineár földjére, az ő istenének házába vitte, és az edényeket az ő istenének kincstárába helyezte. És a király meghagyta Aspenaznak, főudvarmesterének, hogy hozzon Izráel fiai közül, a királyi magból és a főemberek közül való ifjakat; olyanokat, akikben semmi fogyatkozás nincs, hanem szép

termetűek, jártasak minden bölcsességben, értelmesek a tudományban, felfogók az ismeretekben, és van bennük erő ahhoz, hogy megálljanak a király palotájában, és akiket meg lehet tanítani a káldeusok írására és nyelvére. És a király rendelt nekik mindennapra részt a király eledeléből és a borból, amelyet ő ivott; és így kellett őket nevelni három esztendeig, hogy annak végén a király előtt álljanak. Voltak pedig közöttük Júda fiai közül Dániel, Anániás, Misáel és Azariás. És a főudvarmester más neveket adott nekik: Dánielt Baltazárnak nevezte el; Anániást Sadráknak; Misáelt Mésáknak; és Azariást Abédnegónak. Dániel azonban eltökölte szívében, hogy nem szennyezi be magát a király eledelével, sem a borral, amelyet a király ivott; ezért kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. Dániel 1:1–8.

Dániel, Hananja, Misáel és Azarja Júda fiai voltak. Eunuchokká tették őket, s így az adventizmus végső nemzedékét jelképezik. Nebukadneccar, miként sok ókori király, kasztráltatta a négy júdai ifjút, hogy eloszlasson minden aggodalmat, amely a királyban felmerülhetett, amikor rabszolgaként szolgáltak, és kapcsolatba kerültek a király feleségeivel és ágyasaival.

Jelképesen az adventizmus utolsó nemzedékét jelképezi, mert e négy után nem lesz több Júda-vonal. A négy a világméretűség jelképe, és így a Hetednap Adventisták világon élő utolsó nemzedékét ábrázolja, akik 2001. szeptember 11-ét Isten prófétai Igéje beteljesedéseként ismerik fel.

Azok a hetednap adventisták Isten prófétai Igéjének tárgyát képezik, mert ők azok, akik arra kaptak elhívást, hogy a száznegyvennégyezer legyenek. Prófétai örökségük azonban atyáik 1863-ban tanúsított lázadásával kezdődött. E kezdeti lázadás szinte lehetetlen felismerni, mert négy nemzedék fokozódó lázadásának hagyományai és szokásai elfedték azt. Noha nehéz felismerni, mégis meg kell látni és el kell ismerni, miként Dániel végül teszi a Dániel könyve kilencedik fejezetében. Ezt úgy tette, hogy felismerte az igazságot, amely Isten prófétai Igéjében található.

A lázadás, amelyből Dániel és a három hűséges ifjú közvetlenül származott, az volt, hogy atyjuk nem volt hajlandó elkülönülve maradni a körülöttük levő pogány befolyásoktól. 1863-ban a laodíceai adventizmus visszatért a hitehagyott protestantizmus és a katolicizmus bibliai módszertanához, hogy fenntartsa Millernek a Leviticus huszonhat „hét idejére” vonatkozó azonosításának elutasítását. Ezt a lázadást Dániel és a három hűséges ifjú esetében Ezékiás király képviselte.

Ezékiás király könyörgött az Úrnak, hogy ne haljon meg, és imádsága meghallgatást nyert, amikor az Úr még tizenöt esztendőt adott neki. Ezzel aztán Manassét nemzette, Júda egyik leggonoszabb királyát, ugyanakkor azt a királyt is, aki Júda fokozatos, hétlépcsős meghódításának és szolgaságba vetésének kezdetét jelzi. 1856-ban az Igaz Tanú eljött, hogy kopogtasson a laodíceai adventizmus ajtaján, ők azonban az életet választották helyett, hogy meghaltak volna önmaguknak. 1863-ra újjáépítették „Jerikót”, és megkezdték azt az egyre fokozódó lázadást, amely végül megakadályozta őket abban, hogy 2001. szeptember 11-ét felismerjék a lelki Babilon rabszolgaságába vezető, háromlépcsős útjuk kezdeteként, amely a vasárnapi törvénynél ér véget.

Ezékiás király számára 1863 akkor érkezett el, amikor megadatott neki az a kérése, hogy életben maradjon. Az Úr jelet adott arra, hogy imádsága meghallgatásra talált. Isten a nap mozdításával erősítette meg az imádságot, és a babilóniaiak látták Isten cselekedetét az egekben, jóllehet nem tudták, mit jelent az. A babilóniaiak ezután Jeruzsálembe jöttek, hogy megtudják, ki az az Isten, akinek hatalma van a napot irányítani. Ezékiás király azonban ahelyett, hogy a Menny Istent dicsőítette volna, ahelyett, hogy meghalt volna önmagának, inkább templomát és városát dicsőítette ama Isten helyett, aki úgy döntött, hogy nevét abba a templomba és városba helyezi.

Az a lázadás azt az próféciát vonta maga után, hogy az ő vérvonalából származó gyermekek Babilonban szolgákká és udvari főemberekké lesznek. Ezek a gyermekek Dániel, Hananjá, Mísael és Azarjá voltak, és azoknak a hetednap adventistáknak a lelki végső nemzedékét jelképezik, akik 2001. szeptember 11-ét a világ nemzetei és az egyház történelmének fordulópontjaként ismerik fel, amikor megadatik az a világosság, amelynek próbára kell tennie és el kell pecsételnie a száznegyvennégyezeret.

Azokban a napokban Ezékiás halálosan megbetegedett. És Ámóc fia, Ésaiás próféta bement hozzá, és ezt mondta neki: Így szól az Úr: Rendelkezz házadról, mert meghalsz, és nem maradsz életben. Ekkor arccal a fal felé fordult, és így imádkozott az Úrhoz: Kérlek, ó Uram, emlékezzél meg arról, hogy én hűséggel és tökéletes szívvel jártam előtted, és azt cselekedtem, ami jó a te szemedben. És Ezékiás keservesen sírt. Történt pedig, hogy még mielőtt Ésaiás kijött volna a középső udvarból, az Úr igéje szólt hozzá, mondván: Menj vissza, és mondd meg Ezékiásnak, népem fejedelmének: Így szól az Úr, atyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam könnyeidet; íme, meggyógyítalak; harmadnap felmegy az Úr házába. És napjaidhoz még tizenöt esztendő adok; és megszabadítalak téged és ezt a várost Asszíria királyának kezéből; és megoltalmazom ezt a várost önmagamért és szolgámért, Dávidért. Ésaiás pedig ezt mondta: Hozzatok egy csomó fűgét. És hoztak, és rátették a fekélyre, és felgyógyult. Ezékiás pedig ezt mondta Ésaiásnak: Mi lesz a jele annak, hogy az Úr meggyógyít engem, és hogy harmadnap felmegyek az Úr házába? Ésaiás így felelt: Ez lesz neked a jel az Úrtól, hogy az Úr megcselekszi azt, amit mondott: előremenjen-e az árnyék tíz fokkal, vagy menjen vissza tíz fokkal? Ezékiás ezt felelte: Könnyű dolog az árnyéknak tíz fokkal előrehaladnia; ne úgy legyen, hanem térjen vissza az árnyék tíz fokkal. És Ésaiás próféta az Úrhoz kiáltott; és ő tíz fokkal visszahozta az árnyékot azon a napórán, amelyen Áház napóján lement volt. Abban az időben levelet és ajándékot küldött Ezékiásnak Beróda-Baládán, Baládán fia, Babilon királya, mert hallotta, hogy Ezékiás beteg volt. Ezékiás pedig hallgatott rájuk, és megmutatta nekik drága kincseinek egész házát: az ezüstöt, az aranyat, a fűszereket, a drága kenetet, fegyvertárának egész házát, és mindazt, ami kincstáraiban található volt; nem volt semmi az ő házában, sem egész uralmában, amit Ezékiás meg ne mutatott volna nekik. Akkor Ésaiás próféta bement Ezékiás királyhoz, és ezt mondta neki: Mit mondtak ezek az emberek, és honnan jöttek hozzád? Ezékiás ezt felelte: Távoli országból jöttek hozzám, Babilonból. Ő pedig ezt mondta: Mit láttak a házában? Ezékiás így felelt: Mindent láttak, ami a házamban van; nincs semmi kincseim között, amit meg ne mutattam volna nekik. Akkor Ésaiás ezt mondta Ezékiásnak: Halljad az Úr igéjét. Íme, eljönnek a napok, amikor mindazt, ami a házában van, és amit atyáid mind e mai napig összegyűjtöttek, elviszik Babilonba; semmi sem marad meg, azt mondja az Úr. És fiaid közül

is, akik tőled származnak, akiket nemzesz, elvisznek majd, és udvari szolgák lesznek Babilon királyának palotájában. Akkor ezt mondta Ezékiás Ésaiásnak: Jó az Úr beszéde, amelyet szóltál. És ezt mondta: Avagy nem jó-e, ha béke és igazság lesz az én napjaimban? Ezékiás egyéb dolgai pedig, minden hatalma, és hogy miként készített tavat és vízvezetékét, és hogyan vitte be a vizet a városba, vajon nincsenek-e megírva Júda királyai krónikáinak könyvében? És Ezékiás elaludt atyáival, és fia, Manassé uralkodott helyette. 2 Királyok 20:1–21.

A következő vers ezt mondja:

Manassé tizenkét esztendő volt, amikor uralkodni kezdett, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának neve Hefcibá volt. 2 Királyok 21:1.

Mi lett volna az eredmény, ha Ezékiás király elfogadja az Úr akaratát, egyszerűen rendbe hozza házát, és meghal? Tizenöt további évet kapott, és három évvel később megszületett a gonosz Manassé. Mi történt volna 1856-ban, ha az adventizmus elfogadja a Filadelfiából Laodiceába való átmenetet, rendbe hozza házát, és William Miller alapvető igazságait érintetlenül hagyja? Azt hiszem, e kérdésre soha nem fogjuk megtudni a választ, de azt tudjuk, hogy „Dániel eltökélte szívében, hogy nem szennyezi be magát sem a király ételével, sem a borral, amelyet ivott.”

A következő cikkben folytatjuk Dániel könyve első fejezetének tárgyalását.